

Arrest

nr. 242 780 van 23 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BOUDRY
Rue Georges Attout 56
5004 NAMUR**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 10 juni 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 mei 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat J. BOUDRY en van advocaat C. MUSSEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 mei 2020 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN-VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw (1), die verklaart te heten (1),

naam : B. (..)

voornaam : F. (..)

geboortedatum : 29.08.1989

geboorteplaats : Shqiptare

nationaliteit : Albanië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹ (2) 3 , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30/04/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 08/01/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 3°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Inderdaad, betrokkene is het voorwerp van een niet definitieve veroordeling door de Correctionele Rechtbank van Namen (dd. 07.05.2020) tot een gevangenisstraf van 3 jaar met 5 jaar uitstel wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen binnen het kader van een vereniging.

(1) In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten. De betrokkene wordt geen termijn toegekend om het grondgebied te verlaten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Middel: Schending van het artikel 7 van de Vreemdelingenwet ; het artikel 74/13 Vw. ; het artikel 62 van de Vreemdelingenwet ; de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuursbehandelingen ; het artikel 8 E.V.R.M. ; het artikel 3 E.V.R.M. ; het artikel 7 van het Handvest betreffende de Grondrechten van de Europese Unie; de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de proportionaliteit.

De voorliggende beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing is uiterst summier gemotiveerd.

De bestreden beslissing is te beschouwen als een beslissing tot verwijdering. Dit volgt uit de definitie van het artikel 1, 6° Vreemdelingenwet : "6° beslissing tot verwijdering : de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt; "

Het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het art. 7 Vreemdelingenwet.

Art. 7 Vw. bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden: Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten af geven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten af geven.

Aangaande het privé- en familieleven van de verzoekster. De verweerster hield in het bestreden bevel op geen enkele wijze rekening met het familieleven van de verzoekster. Het respect voor het

familieleven en gezinsleven staat niet alleen ingeschreven in het hoger aangehaald artikel 74/13 Vw maar ook in het artikel 8 E.V.R.M. dat rechtstreekse werking heeft.

De verzoeker kan via de huidige bestreden beslissing niet weten of, hoe en op welke manier rekening werd gehouden met zijn persoonlijke situatie nu elke motivering terzake ontbreekt.

Nochtans heeft de verweerster evenzeer de plicht om zorgvuldig te handelen en met alle gegevens in het dossier rekening te houden, evenzeer dient de motivering hier ter zake om de bestreden beslissing te kunnen toetsen aan het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

De verweerster heeft echter een standaardbeslissing genomen die op gelijk wie zou kunnen van toepassing zijn.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden:

De aanvrager dient persartikelen in.

Rustemi, die in Albanië als Safet Bajri opereert, wordt beschouwd als een grote gangster en een zeer gevaarlijke crimineel in Europa. Hij heeft vier moorden en verschillende misdaden gepleegd, zoals drugs, afpersing, afpersing en mensenhandel, prostitutie, een zeer lange staat van dienst.

Hij werd uitgezet en vervolgens door de Belgische rechtbank veroordeeld tot 9 jaar gevangenisstraf. België zoekt hem.

Corruptie is wijdverbreid in het land van herkomst.

Deze artikelen bevestigen dat er in het land veel problemen zijn met het rechtssysteem.

Corruptie blijft inderdaad de belangrijkste, maar ook politieke inmenging of de banden tussen de rechtbanken en de politiek.

Justitie in Albanië is helemaal niet de belangrijkste instelling van de rechtsstaat. In Albanië is de situatie zodanig dat justitie de burgers niet de veiligheid of bescherming van Albanese burgers en een groot deel van de bevolking kan garanderen, om niet te zeggen dat de hele bevolking de gerechtigheid vanwege vele hiaten, tekortkomingen en nalatigheid.

Corruptie is niet alleen wat mensen denken, geld aannemen. Corruptie betekent ook dat veel gerechtelijke beslissingen worden genomen vanwege politieke invloeden. Corruptie is wanneer een beslissing wordt genomen die niet op de wet is gebaseerd, maar op andere belangen.

Aan de andere kant moeten rechters betalen om te worden bevorderd. Het is dus een volledig corrupt systeem. Zelfs binnen de organisatie van de rechtbanken zijn het vaak de presidenten die de richting van de procedure bepalen.

De CGRA vertelt ons dat elke keer dat we een beroep moeten doen op onze lokale autoriteiten, we moeten bewijzen dat we een klacht hebben ingediend bij de politie, enz. De CGRA stelt zich voor dat zaken werken zoals in België.

Nee, helemaal niet, het CGVS beweert dat er hervormingen zijn en dat alles goed is, er zijn zeker hervormingen, maar als deze niet effectief zijn, als ze niet correct worden uitgevoerd en blijven papier waar is het voor.

Mr A. B. (..) is de neef van Madame D. (..). Deze laatste verbood Madame D. (..) om uit te gaan met F. B. (..). Hij bedreigde haar ook met de dood, meneer B. (..). Mevrouw D. (..) is van islamitisch geloof en de heer B. (..) is katholiek. Mevrouw D. (..) en de heer B. (..) wisten dat A. B. (..) een zeer gevaarlijk persoon en een maffia is, uit angst dat ze vluchtten en naar België kwamen. Paragraaf van het artikel over A. B. (..) die in de vertaling staat:

"Maar wie is Astmer Bilali? Hij was een voormalig Vllaznia-bokser, toen hij de aandacht van de media trok toen zijn vriend Arjan Ferracaku werd gedood bij een moordaanslag tijdens het rijden in het Astrit Bilal In-complex Bij het ernstige incident was Astmer Bilali bij Ferracak toen hij in de verte werd neergeschoten en hij werd ervan verdacht dat Bilali het doelwit was van de daders die het doelwit hadden aangezien. Hij werd gearresteerd in verband met "Bajra", terwijl hij werd beschuldigd van een aantal strafbare feiten. Vorig jaar werden zijn vader en oom, Astrit en Ibrahim Bilali, buiten de deur geëxecuteerd. De veiligheidsmaatregel is ook vervangen voor Emrah Plaku en Jorida Murati, van huisarrest tot de verplichting om voor de gerechtelijke politie te verschijnen"

2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel

vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd getroffen, luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(..)”*

Verzoekende partij betwist niet dat zij in het Rijk verblijft zonder in bezit te zijn van een geldig paspoort met geldig visum. In dat geval moet de verwerende partij in beginsel overgaan tot het treffen van een terugkeerbesluit zoals in casu de bestreden beslissing.

2.6. Verzoekende partij betoogt evenwel dat geen rekening gehouden werd met haar familieleden en verwijst daarvoor naar de artikelen 74/13 van de vreemdelingenwet en 8 EVRM. Er werd geen motivering daaromtrent opgenomen.

2.7. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In zoverre verzoekende partij met haar betoog zou menen dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt, kan zij niet worden gevolgd. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt enkel dat rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling doch houdt geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in (cfr. RvS nr. 242.591 van 10 oktober 2018).

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat daarin zich een nota bevindt, opgesteld op 15 mei 2020, met als titel: *“Evaluatie artikel 74/13”* en waarin gesteld wordt:

“-Hoger belang van het kind: Betrokkene zou volgens het rijksregister een minderjarig kind in België hebben. Het is in het hoger belang van het minderjarige kind om bij de beide ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

-Gezins- en familieleden: Betrokkene verklaarde bij de DZV (d.d. 21.12.2018) in België te verblijven met zijn partner. Volgens het rijksregister heeft betrokkene ook een minderjarig kind in België samen met zijn partner. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden. Daarnaast verklaarde betrokkene (dd. 21.12.2018) dat er drie familieleden van hem in Italië verblijven, maar die behoren niet tot de gezinskern van betrokkene.

-Gezondheidstoestand: Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan.”

Uit voorgaande nota blijkt aldus dat de verwerende partij, alvorens over te gaan tot het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel, wel degelijk aandacht heeft besteed aan de elementen zoals opgesomd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

De Raad vermag voorts als annulatierechter desgevraagd te onderzoeken of artikel 8 van het EVRM is geschonden bij het nemen van een verwijderingsmaatregel, dit aan de hand van de door de partijen verstrekte gegevens en de gegevens van het administratief dossier. Hij dient zich daarbij niet te beperken tot de eventuele uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de bij hem aangevochten beslissing. Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen bijzondere motiveringsplicht in (RvS 28 november 2017, nr. 239.974). Waar verzoekende partij aldus een uitdrukkelijke motivering lijkt te verwachten in de bestreden beslissing aangaande artikel 8 EVRM kan zij niet worden gevolgd (zie ook RvS 15 mei 2019, nr. 13.317).

Zoals duidelijk blijkt uit nazicht van het administratief dossier heeft de verwerende partij wel degelijk het gezinsleven van verzoekende partij in overweging genomen en vastgesteld dat alle leden van het kerngezin illegaal in België verblijven en het grondgebied moeten verlaten. De verwerende partij concludeert dan ook terecht dat de opgelegde verwijderingsmaatregel geen breuk in de gezinskern veroorzaakt. Het is voorts voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Verwerende partij heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien zij ten aanzien van alle gezinsleden besliste dat zij het grondgebied dienden te verlaten. Daarnaast moet worden gesteld dat niet blijkt dat verzoekende partij of een van haar gezinsleden gezondheidsproblemen zou hebben, die hen zouden verhinderen om terug te keren naar het land waarvan zij de nationaliteit hebben en waarmee verwerende partij onterecht geen rekening zou hebben gehouden.

Er blijkt derhalve niet dat verwerende partij enig dienstig gegeven buiten beschouwing zou hebben gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verzoekende partij toont met haar betoog evenmin een schending aan van artikel 8 EVRM. Artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dat verzoekende partij ook geschonden acht stemt inhoudelijk overeen met artikel 8 EVRM. Derhalve maakt de verzoekende partij, gelet op de bespreking hoger, evenmin een schending van artikel 7 van het Handvest aannemelijk.

2.8. Verzoekende partij betoogt tenslotte dat Albanië veel problemen kent inzake corruptie ondermeer in het justitiële systeem. Zij stelt het niet eens te zijn met de beslissing inzake haar verzoek tot internationale bescherming. Zij verwijst naar haar asielmotieven.

2.9. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in essentie verwijst naar haar motieven inzake haar verzoek tot internationale bescherming om te betogen dat een terugkeer naar het herkomstland voor haar een onmenselijke behandeling of vervolging zal uitmaken. De Raad wijst er echter op dat het verzoek tot internationale bescherming van verzoekende partij op 30 april 2019 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afgewezen werd. Het beroep dat verzoekende partij hiertegen bij de Raad had ingesteld werd op 8 januari 2020 bij arrest nr. 230 921 eveneens verworpen. Lezing van dit arrest leert dat verzoekende partij en haar partner leugenachtige verklaringen hebben afgelegd en er niet het minste geloof gehecht kan worden aan hun voorgehouden problemen. De Raad heeft aldus al geoordeeld dat de door de verzoekende partij aangehaalde argumentatie niet doet getuigen van een vrees bij terugkeer naar Albanië. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoekende partij, door opnieuw kritiek te uiten op de beoordeling inzake haar verzoek tot internationale bescherming, terwijl dit al het voorwerp heeft uitgemaakt van een beroep dat verworpen werd en zij onderhavige procedure niet kan aanwenden om kritiek te uiten op een beslissing die niet het voorwerp daarvan vormt, toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM geschonden is.

In zoverre verzoekende partij in de bestreden beslissing een motivering in het kader van artikel 3 van het EVRM verwacht, maakt zij in casu niet duidelijk waarop deze verwachting is gesteund, gelet op het feit dat de bestreden beslissing bijna onmiddellijk volgt op het arrest van de Raad nr. 230 921 van 8 januari 2020 en waarnaar in het bestreden bevel wordt verwezen. Verzoekende partij verwacht blijkbaar in de bestreden beslissing nogmaals de motieven aan te treffen die terug te vinden zijn in het arrest van de Raad van 8 januari 2020. De Raad ziet niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven.

Verzoekende partij, door te verwijzen naar algemene artikelen over corruptie in Albanië, toont voorts geenszins enig concreet verband met haar persoon aan en maakt niet aannemelijk dat zij in Albanië dreigt onderworpen te worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

2.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER